

Pranas Bielevičius: Neseniai buvo birželio 1 diena, kuri yra Tarptautinė vaikų gynimo diena. Šiandien yra pirmasis birželio mėnesio sekmadienis – Tėvo diena. Šiandien noriu pakalbėti ir apie tėvus, ir apie vaikus.

Mes dažnai galvojame: „Kodėl esame tokie, kokie esame? Į kurį iš savo tėvų ar senelių esame charakterio savybėmis panašūs? Į kurį panašūs išore? Paskaitykime Pradžios knygos 5 skyrių. Pasiaiškinsime labai svarbią tiesą: mes esame savo tėvų paveikslas, o mūsų vaikai yra mūsų paveikslas.

Ir tai yra nuodėmės pasekmė. Dievas sukūrė žmogų panašų į save, tačiau, žmogui nusidėjus, kada gimė vaikai, jie jau nebebuvo panašūs į Dievo paveikslą, bet buvo panašūs į savo tėvų paveikslą. Ši tiesa yra paprasta. Kartais įpykę tėvai klausia: „Kodėl tu toks? Kodėl netinkamai elgiesi?“

Pradžios 5,1-3: „Šita yra Adomo palikuonių knyga. Kai Dievas sutvėrė žmogų, Jis padarė jį panašų į Dievą. Jis sutvėrė vyrą ir moterį, palaimino juos ir pavadino juos Adomu tą dieną, kai jie buvo sutverti. Kai Adomas buvo šimto trisdešimties metų, jam gimė sūnus pagal jo panašumą ir atvaizdą, kurį pavadino Setu. Po Seto gimimo Adomas dar gyveno aštuonis šimtus metų ir susilaukė sūnų bei dukterų. Taigi Adomo amžius buvo devyni šimtai trisdešimt metų, ir jis mirė.

Keista, kad tik 5 skyriuje parašyti šie žodžiai, nors puikiai žinome, kad 4 skyriuje parašyta apie Kaino ir Abelio gimimą. Abelis ir Kainas atspindėjo Adomo dvi puses: viena buvo paklusni Dievui, o kita maištavo prieš Dievą. Tokių pavyzdžių Biblijoje yra daugiau. Kas atsitiko su Kaino palikuonimis? Jie buvo žmogžudžiai kaip ir jų tėvas. Setas ieškojo Dievo. Vienas jo palikuonių buvo Henochas. Pradžios 5,24: „*Henochas vaikščiojo su Dievu, ir jo nebeliko, nes Dievas jį pasiėmė*“

Kodėl Dievas paėmė Henochą su kūnu? Tai buvo jo tėvo auklėjimas, sekimas juo. Vaikai paveldi tas savybes, kurias turime mes. Jie turi tas vertybes, kurias jiems įdedame.

Abraomo gyvenimas buvo nelengvas. Kas jam gimė? Vienas sūnus gimė iš tarnaitės. Vėliau jis tapo klajokliu, turėjo daug vaikų, buvo įtakingas, bet neieškojo Dievo. Koks buvo Izaokas? Kuo

Jis skyrėsi nuo Izmaelio? Izaokas ieškojo Dievo. Jis gyvenime patyrė daug skausmo. Turėjo labai gražią žmoną, bet neturėjo vaikų. Matome, kad jis eina panašiu keliu, kaip ir jo tėvas. Bet Izaokas nedarė tos klaidos, kurią padarė jo tėvas. Jis šaukėsi Dievo. Dievas išklausė. Kai mes įsiklausome į savo tėvų padarytas klaidas, jų nebekartojame. Izaoko gyvenime tai gerai matyti. Jis nėjo pas savo žmonos tarnaitę, kad su ja susilauktų vaikų. Jis matė, kad Dievas baudė Abraomą. O po ilgų išbandymo metų Dievas išpildė savo pažadą. Abraomas susilaukė teisėto sūnaus iš savo žmonos.

Pažvelkime į Izaoko sūnaus Jokūbo gyvenimą. Į ką panašūs Jokūbo sūnūs? Į dvi Jokūbo puses. Kuo skyrėsi Juozapas nuo kitų savo brolių? Jis ieškojo artybės su Dievu. Įdomu, jog sūnūs buvo gimę tose vietovėse, kur Jokūbas tarnavo dėl Lijos ir Rachelės. Ką jie matė? Tokį gyvenimo būdą, koks tose vietovėse buvo įprastas.

Kas įvyksta, kai Jokūbas su šeima ateina į Pažadėtąją žemę? Juozapas buvo mažas. Kas atsitiko Jokūbui? Vieną naktį jis grūmėsi su Dievo Angelu. Angelas jį sužalojo. Taip priverčia Jokūbą pasižeminti ir prašyti Dievo palaiminimo. Tas įvykis sukėlė didelę permainą Jokūbo gyvenime. Tai padaro dar didesnę įtaką Juozapo gyvenime.

Todėl ir mes turime paklausti savęs: „Į ką bus panašūs vaikai? Ar į tą gerąją mūsų pusę, ar į blogąją mūsų pusę? Dažnai galvojame, kad vaikai auga savaime. Ne, jie niekada savaime neauga. Jie perima tai, ką mes turime. Jeigu mes ieškome Dievo, jie perims tai, kas yra Dievo. Jeigu neieškome Dievo, tai ir jie neieškos Dievo. Aš ilgai galvojau, kodėl paaugę mūsų vaikai išeina iš bažnyčios? Jeigu jie nemato mūsų gyvenimuose to, apie ką mes kalbame, jei nesidaliname bendravimo su Dievu patirtimi, tai jie šių dalykų nepriims.

Aš turėjau tėtį kaip ir jūs visi. Bet mano tėtis ne visada ėjo teisingais ir dorais keliais. Galėjau rinktis, kokių keliu eisiu aš.

Mūsų tėvai dažnai gyveno nepažinę Dievo. Jiems tai buvo natūralu. Mes neturėtume taip gyventi ir rodyti pavyzdį savo vaikams. Mes neturėtume jiems sakyti: „Daryk ką tu nori. Gyvenk kaip tu nori.“

Labai gaila, kad gyvename tokioje visuomenėje, kur Biblijos autoritetas kasdien vis labiau menkinamas. Tai matyti yra sunku.

Ką Dievas nori matyti mūsų šeimose? Kad pristatytume Dievo charakterio savybes savo vaikams, kad jie geriau suvoktų, kas yra Dievas.

Kaip šiandieną žmonės supranta meilę? Kaip davimą to, ką vaikai nori, be jokių apribojimų. Kartais vaikai sako: „Tu mūsų nemyli, nes neduodi to, ko norime, ko reikia.“

Ar dangiškasis Tėvas atsako į visas mūsų maldas? Ne. Gal dar neatėjo laikas gauti tai, ko mes prašome. Kartais Jis tyli. Kartais sako: „Ne“.

Mes turime išmokti asmeniškai bendrauti su Dievu, kad to galėtume išmokyti ir savo vaikus.

Dabar vaikai neturi galimybės būti panašūs į Dievą, nes yra panašūs į mus. To priežastis yra nuodėmė. Jeigu mes būtume gimę be nuodėmės įtakos, tai galėtume sakyti: „Mes esame panašūs į Dievą. Mūsų vaikai panašūs į Dievą.“ Adomas buvo sukurtas pagal Dievo atvaizdą, bet šiandien to nėra.

Tam, kad kažkas pasikeistų mūsų gyvenime, vaikų gyvenime, turi kai kurios permainos įvykti mumyse.

Pats svarbiausias įsipareigojimas – mokyti savo vaikus, kaip reikia ateiti prie Dievo. Adomas to mokė Abelį, Setą. Jie buvo dievoti. Mūsų vaikai turi ateiti prie Dievo ne taip, kaip jie norėtų, bet taip, kaip Dievas reikalauja. Mūsų vaikams nepriimtina daryti tai, ką sako Biblija. Tai yra natūralu. Ne veltui 1 Korintiečiams 2,14 kalbama apie sielinį žmogų, todėl melskimės, kad mūsų vaikai pamatytų būtinumą palaikyti artimus santykius su Dievu. Kad jie suprastų, jog mes nenorime siūlyti naujos religijos. Jeigu pasižiūrėsime į tolimesnę Izraelio tautos istoriją, pamatysime, kad Juozapas, būdamas antru žmogumi Egipte (po faraono), priima savo brolius. Jis galėjo juos nubausti už jų padarytus piktus darbus. Juozapas nusižemino prieš Dievą Pradžios 50,24-26 „*Juozapas sakė savo broliams: „Aš mirštu. Dievas tikrai aplankys jus ir išves iš šitos žemės į kraštą, kurį Jis prisiekdamas pažadėjo Abraomui, Izaokui ir Jokūbui“. Po to Juozapas prisaikdino Izraelio vaikus: „Tikrai Dievas aplankys jus ir jus išnešite iš čia mano kaulus“. Juozapas mirė, sulaukęs šimto dešimties metų. Jie išbalzamavo jį ir paguldė į karstą Egipte*“

Izraelitai tai įvykdė tik po keturių šimtų metų. Ar girdėjote, kad mirusieji to prašytų? Aš žinau savo senelių, prosenelių kapus, bet nežinau savo proprosenelių kapų. Aš nežinočiau kur ieškoti savo protėvio kaulų po keturių šimtų metų. Bet izraelitai buvo įpareigoti tai padaryti. Juozapas net miręs jiems kalbėjo, kad reikia ieškoti artybės su Dievu. Izraelitai tikrai žinojo, kur yra Juozapo kapas. Tėvai tą žinią ir įsipareigojimą perduodavo savo vaikams. Mes nematome tokio prašymo iš Juozapo sūnų. Tai rodo jų tikėjimą.

Kai skaitome Bibliją, mums gali atrodyti tai, kaip nereikšmingas dalykas. Bet tai parodo, ką mąstė kiti Juozapo broliai. Jie neieškojo Dievo, kaip Jo ieškojo Juozapas. Kokia buvo to ieškojimo pasekmė? Juozapas gavo Pažadėtoje žemėje dvigubai didesnę palikimą nei gavo jo broliai. Toks buvo Dievo atlygis.

Štai ko galime sulaukti savo gyvenime, kai ieškome Dievo. Mes galvojame, kad reikia būti ypatingais. Juozapas nebuvo kažkuo išsiskiriantis, bet jis turėjo vieną labai svarbią savybę – nuolat ieškojo Dievo. Jeigu perskaitysime Pradžios knygą, nerasime Juozapo blogų poelgių, bet aš neabejoju, kad jis buvo toks pat nusidėjėlis, kaip ir mes. Bet tas Dievo ieškojimas padarė jį kitokiu žmogumi, kuris įtakojo ne tik savo šeimą, bet ir savo tautos gyvenimą.

Labai gaila, kad Juozapo palikuonys neieškojo Dievo. Kokios buvo tokio apsisprendimo pasekmės? Jie su dešimčia Izraelio giminių buvo ištremti iš savo krašto.

Kas padėjo Saliamonui ieškoti išminties? Jo tėvas Dovydas. Dovydas, net būdamas karalius, nebijojo nusižeminti ir šokti Dievo garbei. To karaliai nedaro. Jo žmona galvojo, kad jis elgiasi kaip kvailys. Dovydui buvo svarbu, ką Dievas apie jį pasakys. Šiandien mes turime Psalmių knygą. Dovydas taip pat buvo nuodėmingas žmogus. Dovydas nusidėjo su Urijo žmona. Ta pačia nuodėme jis užkrėtė ir savo sūnų. Saliamonas turėjo tūkstantį sugulovių. Jo moralė buvo pakrikusi.

Kartais galvojame, kad mūsų nuodėmės nedaro įtakos nei mums, nei mūsų namiškiams. Bet yra kaip tik priešingai. Kiekviena daroma nuodėmė atsispindi mūsų vaikuose ar dar kitoje kartoje.

Biblija aiškiai sako, kad mes kaip tėvai, turime atsakingai auklėti savo vaikus, turime kritiškai žvelgti į savo gyvenimą. Tai daryti nėra lengva. Kai grįžti pavargęs vakare po darbo, dažnai nebeturi jėgų bendrauti su vaikais. Jeigu patys neieškosime Dievo, tai Dievas nekeis mūsų gyvenimo. Dievas taip pat neįtakos mūsų vaikų gyvenimo. Mūsų vaikai nenori vaikščioti paskui Dievą, kaip ir mes nenorėjome.

Jeigu mes patys nenorime vaikščioti paskui Dievą, tai mūsų vaikai taip pat nenorės to daryti. Mes neparodysime jiems tų vertybių, kurios yra pačios svarbiausios.

Štai kodėl Raštas kalba vaikams, kad jie turėtų klausyti savo tėvų. Blogai yra tai, kad kartais mes neturime jiems ką pasakyti. Patarlių knygą karalius Saliamonas parašė savo sūnui. Joje gausu gerų patarimų. Bet ar Saliamono sūnus paklausė tėvo išminties? Matome, kad pats pirmas sūnaus sprendimas buvo kvailas. Kodėl? Nes jis ieškojo ne Dievo, bet savo garbės. Jis nesuvokė to, ką suvokė jo tėvas. Apie tai galime paskaityti Ekleziasto knygoje. Ne veltui jos pavadinimas verčiamas „Mokytojo knyga“. Saliamonas vertina įvairius dalykus, bet suvokia, kad viskas yra tuštybė, jeigu gyvenime nėra Dievo.

Galima labai gražiai apsirengti, bet vieną dieną tas drabužis nebeteiks džiaugsmo. Galima kasdien skaniai valgyti, bet ateis toks laikas, kai ir tai nusibos.

Prisiminkime izraelitus, kurie kasdien ilgą laiką valgė maną. Kad ir koks buvo skanus maistas, bet jie norėjo dar kažko kito.

Jeigu gyvename be Dievo, tai visas mūsų gyvenimas tampa beverčiu. Mūsų vertybės bus tuštybė. Todėl mes turime savo vaikams padėti susivokti, kad jų gyvenimas be Dievo bus tuščias. Jie turi tai suprasti.

Birželio 1 dieną priminė, kad Lietuvoje per metus nusižudo apie 30 vaikų. Tai yra labai dideli skaičiai. Kodėl? Nes jie nemato gyvenimo prasmės. Iš tiesų taip ir yra, nes, kaip gyvenime nėra Dievo, tai viskas jiems kelia nuobodulį. Gražiai apsirengti, skaniai pavalgyti, pasisvečiuoti kituose kraštuose, patirti pojūčių yra tos vertybės, kurios yra laikinos, kurios nepasotins mūsų sielos, nesuteiks nei džiaugsmo, nei ramybės.

Ką mums pažada Dievas? Pirmiausia Jis pažada ramybę. Evangelijose Jėzus sako savo mokiniams: „Palieku jums ramybę“. Jis nesako: „Palieku jums džiaugsmą, palieku dar kažką“.

Kada gyvenime neturi ramybės, mums būna labai liūdna. Iš kur ta ramybė gali atsirasti? Iš suvokimo, kad Dievas sumokėjo labai brangią kainą už mūsų nuodėmes ir nusikaltimus. Antras dalykas – Dievas įdėjo į mūsų širdis meilę, jeigu patikėjome Jėzumi Kristumi. Kad ir kokie mes būtume, kad ir kaip besielgtume, bet Dievas mus myli. Jis niekada mūsų neapleidžia. Tai yra pats nuostabiausias dalykas. Kai nusidedame, svarbu su atgaila ateiti pas Dievą, kuris mus apvalo nuo nuodėmių. Ramybė reiškia saugumą. Kol mūsų vaikai nėra su Dievu, jie ir nebus saugūs. Net ir po mirties jie gali nebūti kartu su mumis, jei nesusitaikys su Dievu.

Noriu jus padrašinti: nebijokite, jog vaikai panašūs į jus. Klausimas toks: „Į kokį jus vaikai panašūs? Ar į senąjį, ar į naująjį, kuris gyvena artybėje su Dievu? Tai jau priklauso nuo kiekvieno iš mūsų. Tam reikia įsipareigojimo, išminties, prašyti Dievo įžvalgos, nes mums nėra lengva. Mes, kaip tėvai, turime leisti vaikams kartais pasielgti neapgalvotai. Turime vaikams leisti galų gale išeiti iš namų.“

Ką matome pranašo Samuelio gyvenime? Jis daug ką daro dėl Dievo, bet užmiršta savo vaikus. Kaip tėvas jis patyrė pralaimėjimą.

Kokia nauda, kad šiandien tarnaujame Dievui, jeigu mes nepaliksime tos tarnystės savo vaikams? Štai kodėl mums, kaip tikintiesiems, būtina stengtis, kad vaikai ateitų prie Dievo, kad jie perimtų mūsų vertybes ir jas neštų toliau. Toks yra Dievo įsakymas. Be Dievo gyvenimas yra tuščias. Tenka kalbėti su turtingais žmonėmis. Jie sako: „Turiu nuostabią šeimą, gražų namą, prabangų automobilį, bet neturiu laimės. Ir tai yra tiesa, nes be Dievo neįmanoma būti laimingam.“

Mes turime mokyti savo vaikus, jog gal geriau kukliau rengtis, valgyti, dirbti paprastesnį darbą, bet turėti artybę su Dievu, nes tai yra pats svarbiausias dalykas, ką jie savo gyvenime galėtų turėti. Dievas suteikia džiaugsmą, pasitenkinimą, ramybę, viltį, ko mums patiems dažnai trūksta, nes nerimaujame, panikuojujame. Tuomet belieka pasitikėti Dievu. Prisiminkime, kad vaikai yra mūsų atspindys.

Pranas Bielevičius Marijampolės baptistų bažnyčios pastorius

2010-06-06, Marijampolė